

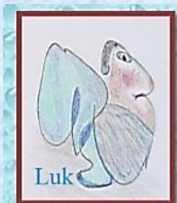
" Droedels zijn mijn ingevingen en ervaringen"

Zo ontstond dit verhaal.

Luk mijn dagboekje, heb lang genoeg op de boekenplank gestaan.

Ik trek de wijde wereld in met mijn overige kameraden van de lagere school.

De vorming en ideeën waren rijkelijk in mijn hoofd aanwezig.

Ik ben aan gekomen bij het huisje van Gijs. ” He, jij daar ga je ook mee op reis naar dat wat wij zijn vergeten”!” Hoe bedoel je Luk”.” Dat zal ik je vertellen dat wij samen op de heuvel stonden en over het dal heen keken: “Ja, en ik weet niet wat jij bedoeld Luk”. ” Ik zal je herinnering even opfrissen als je dat wilt horen.” “ Oké, wij stonden daar en zagen een Gouden Zon oprijzen in de vroege morgenstond.” “Ja, dat was een ervaring en daarna ben ik dit weer vergeten.”

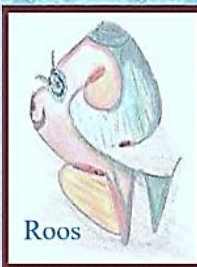
“Oké Gijs, na die tijd ben ik weggekropen en mijn herinneringen en dromen gaan opschrijven. In dit verhaal komt Truus langs, je weet wel dat meisje met de blauwe ogen en haar glimlach. O ja zij stond op mijn netvlies als ik ging slapen. Ik was verbaasd dat ik niet meer droomde en mijn mond stond open, dat ik Truus ontmoette. Ik vertelde over mijn dromen en zij keek mij aan.

“Ikzelf ben ook jou nimmer vergeten vanaf de schooltijd. Jij was voor mij de enige die op kwam tijdens het speekwartier dat ik belaagd werd en uitgescholden. Zo zie je maar dat hulp blijvend kan zijn. Zullen wij een kopje cacao gaan drinken bij Dirk op de hoek, Oké! “

Binnenkomend stond Dirk achter de toonbank in deze ouden Cottische locatie. “He, ik zie bekendheid. Zijn jullie niet mijn oude klasgenoten van de, klas 4a? Ja, nu kan ik dit weer herinneren, en jij Truus, nu ik je zie kan ik mij wel herinneren dat jij en Dirk kattenkwaad uit haalden. Ik was een volgamer jongen voor de buitenwereld, maar in de nabijheid van de meisjes werd ik geprikkeld, vooral

door Roos. Je weet wel die met dat mooie kapsel.” De tongen kwamen los bij de chocolade melk met slagroom en de middag kwam ten einde.

” Bye bye en tot ziens Dirk”.

Ik wandelde verder door Dordrecht en belandde aan de waterkant van de rivieren en daar was in eens een ervaring die ik al had gezien, maar nog niet in werkelijkheid.

Nu pas ging er een belletje rinkelen en de naam kwam naar boven van Guusje. Ja, een vriendinnetje dat ik op school menig keer moest bijstaan waar zij om vroeg.”

Luk, ik heb angsten voor een krab met grote scharen.”

Ik wilde opnieuw Guusje weer eens ontmoeten. Ik ging naar de burgerlijke stand en informeerde of Guusje Leegwater nog in deze stad aanwezig is, en ja hoor zij huist in een woonboot aan de rivierdijk 27. Ik er op af en daar lag de woonboot rood geschilderd met gelen luikjes. Ik belde aan, en na enig gestommel ging de deur met een grote zwaai open, en daar stond zij voor mij en keek mij aan.” Wie bent u? Wilt u iets van mij”? “ Nee” zei ik schoorvoetend. ”Mag ik je iets vertellen over een meisje waarmee ik op school was in de Vijfde klas bij meester Berkel.” Toen gingen de ogen van Guusje twinkelen.

” Ben jij dan Luk.” “ Ja, dat ben ik”. “Kom verder.”

“Kijk je bezoek is niet zo maar, Luk. Ik heb enige hulp nodig en ik weet mij te herinneren nu, dat jij de enige in mijn omgeving was toen, die mij van de angst vertelde, dat het gedachten waren en dromen vanuit de boekjes die ik stiekem onder de deken aan het lezen was. Nadien is mijn belangstelling voor boeken lezen afgenomen.

Er kwam iets op mijn weg, ik ging zeilen en kocht een boot die zee- waardig is. Ik heb vele zeeën bevaren alleen. Vandaar dat ik deze woonboot nadien heb aangeschaft.”

“Wil je wat drinken na mijn verhaal”.” Ja geef, mij maar een glaasje water. Wat is dat nu water? Ik heb ontdekt dat wij uit water bestaan en wel voor 75% dus ik vul dit maar regelmatig aan”.” Oké, hiervan heb ik in overvloed, Luk”. En ik begon te lachen door haar jolige opmerking. “Luk, ik vroeg aan je in het begin dat je net binnen was om hulp”.

” Vertel het maar ik zal naar je luisteren, met mijn innerlijke vriend.”

Guusje vertelde over haar angst voor krabben met van die enorme groten scharen.

Ik liet dit even zakken en belandde als ware in een droom wereld van krabben, die in overvloed de wereld in beslag nam.” Ik kan je gerust stellen, krabben kunnen de wereld niet veroveren Guusje. Dit idee is in je hoofd nog aanwezig uit je boekjes die je gelezen hebt.” Het werd stil in de kamer, er daalde een rust in dat wij beiden ervaren.” Mijn hoofd is nu leeg.” “ Ja, dit ken ik beamen Guusje”, en zo beëindigde deze ontmoeting die middag.

Ik ging de stad in naar de locatie waar ik ging eten ‘menu van de dag.’ Ik nam plaats bij het raam en keek even rond en daar zag ik een bekende van de school die ik al lange tijd niet meer gesproken had. Ik stapte naar hem toe.” Mag ik even plaats nemen aan je tafel?” Hij keek verbaast op.” **Jij hier Luk!** “Ja, ik ben op doorreis, hoe heet jij al weer, ik ben het even kwijt.” **Ik ben Alie.”** **Is dat je echte naam?** Ik kan mij herinneren dat dit niet klopt.”

“Dat klopt, ik wilde altijd een meisje zijn. Ja, ik zal een boekje open doen hoe het mij is vergaan na de opleidingen die ik heb gedaan als verpleger. Ik kwam er pas achter toen ik met de mensen op de zalen in contact kwam voor een gesprekje als dit nodig was. Ik veranderde soms van stem en gedragingen.

Totdat ik Hans de B ontmoete en mij attendeerde.” “ Je zit volgens mij in een velletje dat niet de bedoeling is voor je aanwezigheid als man.” **Ik schrok hier van wakker,**” je kunt wel gelijk hebben maar ik ben me hiervan nog niet bewust. Nu dat jij mij dit aanreikt ervaar ik mij rustiger worden.” “Dank je wel Hans als ik je zo mag noemen.” “ ja, dat is oké.” Wij knuffelden even, ik stapte op om mijn reis te vervolgen.

**Dit is duidelijk geworden, ik ben zelf op een ontdekkingsreis
om mijzelf te leren kennen.**

De volgende morgen na het ontbijten ging ik mijn reis naar Rotterdam aanvangen met de trein en bus. Ik had een afspraak met Rob die ik nog kende van mijn eerste werkplek bij Haarzuilens in Utrecht. Wij waren de tuinders om de omgeving te behoeden van allerlei ongemakken die een tuinman dient te weten. **Rond dit kasteel De Haar.**

Aan gekomen bij zijn woning in Rotterdam belde ik aan.

Na enig gestommel ging de deur open en tot mijn verbazing stond daar een ander persoon.

“Ben ik hier wel goed op dit adres van Rob de Groot?” “ Ja, hoor kom maar binnen dan zal ik dit uit de doeken doen wat er aan de hand is.

” Ik begreep dit niet en wacht af dat wij in de woonkamer waren.

” **Rob is op reis gegaan plotsklap naar de Floriade in Napels.**”

“**Ja maar, ik had toch een afspraak met hem?**” bromde ik. “Dit heeft hij voor jou achtergelaten Luk. Een boekje over zijn ervaringen samen met jou bij de werkplek De Haar. Ik zorg nu voor de planten en de kat zolang Rob weg is, overigens ik heet Koos. Wil je wat drinken?” “ Oké geef mij maar een bakje koffie zonder melk.”

Ik bladerde inmiddels dit kleine boekje door met allerlei herinneringen die wij samen ervoer. En dit gebeuren viel mij op omdat ik dit vergeten heb.

Wij stonden bij een oude boom die op instorten stond en besloten deze prachtige unieke boom te behouden. Wij keken elkaar aan en besloten de boom een opfrisbeurt te geven, met andere bewoording de motorzaag er in, om de oude takken te snoeien zodat de boom een verjongingskuur kreeg en bij de wortels de nodige oude verharde wortels te verwijderen om de grond luchtiger te maken. Wij brachten op deze plaats ook de nodige stikstofkorrels aan en sloten de grond weer, zodat de boom zijn natuurlijke vormgeving kon herstellen, hoopten wij.

Het duurde geen maand dat wij samen elkaar aanstaarde, zie jij wat ik zie dat de boom weer gaat uitlopen en de knoppen tot ontwikkeling komen. Dit is niet voor niets geweest al die inspanning die wij samen gedeeld hebben, die werkdag rond deze boom. *“Met dank aan Luk voor deze periode in mijn leven.”* “Koos, bedankt voor je onthaal en dit smakelijk bakje koffie. Ik ga verder om mijn andere afspraken na te komen.”

Ik pakte de leenfiets en ging naar het centrum van de stad Rotterdam om Klaas te ontmoeten in de Markthal met zijn restaurants.

Klaas kan ik mij herinneren met zijn excentrieke kleding ideeën die hij in de schooltijd probeerde te tekenen. De locatie in de Markthal was al besproken door Klaas, een tafel bij het raam. Ik was ruim op tijd in deze locatie en wandelde nog even rond. He, wat zie ik nu, een dame die opzichtig in de hal rondstapte. Wat ik niet ontdekte was dat dit mijn afspraak was. Ik ging

alvast naar het restaurant. Ik besloot in een flits, dat ik plaats nam bij het raam en wachtte af

voor de ontmoeting. De deur ging open en de opzichtelijke dame kwam naar mijn tafeltje toe.” Hoi Luk, blij je te ontmoeten, ik heb hiernaar uit gekeken.”

“Mag ik je wat vragen Klaas? Zijn dit je nieuwe kleding die je ontworpen hebt?”

“ Ja, als ik iets ontwerp draag ik dit een dag om te ervaren hoe de Dames en soms heren hierop reageren voordat ik het ga presenteren op de catwalk. Dit is mijn manier om gezien te worden. Ik kan je wel vertellen, In de loop van mijn leven heb ik vele hobbels moeten nemen. Ik heb mijzelf nu geaccepteerd zoals ik mij kleed in mijn eigen creaties.

” Tijdens het tafelen kwamen vele herinnering naar boven van de klasgenoten met uitzondering van Elsa die ons beide is bij gebleven.

Diezelfde dag ging ik nog naar mijn huis in Den Briel.

Thuis gekomen bleef het gesprek met Klaas nog bij mij hangen. Ik vroeg mij wel af waardoor ik zo geraakt was door dit meisje uit de vijfde klas? Ik had mijn oude dagboek bewaard en ging die doorbladeren. Ik ontdekte dat in die tijd mij blijdschap doordrenkt was, waar is dit gevoel gebleven?

Er ging een lichtje branden, ik zal eens contact opnemen met Elsa die bij mij in de regio woonde en een snoepwinkeltje heeft. Ik maakte een afspraakje om langs te gaan.” Komt het wel gelegen?” vroeg ik. “ ja hoor, ik ontvang graag mensen en kinderen in mijn winkeltje.” Op dat moment veranderde bij mij iets.

Het werd lichter in mijn hoofd, de druk was weg en het heilige moeten verdween.

Een week later stapte ik op de fiets op weg naar Elsa.

Aangekomen werd ik met een glimlach ontvangen

“Welkom in mijn snoepwinkeltje.” Ik vertelde haar mijn verhaal dat ik Klaas ontmoet had.

“ En wij beide zijn je niet vergeten.” “Dat is wederzijds Luk, in die periode hebben wij op schoolreisje menigmaal met elkaar gewandeld en gezongen. Nadat jij mij dit verteld ervaar ik de blijdschap die wij met elkaar hadden.” “ Ik moet je wel bekennen dat op het moment dat ik in dienst moest, belande ik in een situatie die mij niet goed gedaan heeft.

Wat kan ik er aan doen Elsa om oude gedachtenspinsels te kunnen vergeten?”

“Ik zal je eerst mijn levensloop vertellen Luk. Over mijn ervaringen die op mijn weg kwamen. Ik ben van nature een opgewekte tante die elke morgen opstaat en zegt tegen zichzelf: “ Dit is mijn nieuwe dag om te leven in een onbevungen wereld.”

“ Er kwamen ook andere gedachten bij mij aan het licht, die met deze affirmatie niet uit mijn hoofd ging.

Ja, daarmee zat ik op de grond. Ik had hulp nodig maar van wie? Toen werd het stil in mijzelf en ik ontspande. Op dat moment hoorde ik een stem, die mij vertelde dat er een les in dit leven was om van te leren, wie je werkelijk bent.” Dit voorval vond ik niet vreemd wat ik hoorde. **“ Mag ik nog wat vragen?”** “ Ga uw gang.” “ Kan ik wat meer aan de weet komen over de les?” “ Dat is zeker mogelijk gezien jouw geestelijke ontwikkeling in vorige existenties.”

“Luk, zo kwam ik in contact met enkele dames die inloopmiddagen verzorgden in Nederland en ging er regelmatig heen. Als je dit ook eens wilt meemaken dan geef ik je de informatie en de plaats aan je door, Luk. Ik ben er nu wel achter gekomen, ik kan niemand helpen, dat klinkt raar in deze wereld vol van ideeën over hulp.”

“Dit vind ik aannemelijk voor mij dit te doen plaatsvinden Elsa.”

Deze middag was een hereniging, die ik nimmer zal vergeten voor de rest van mijn aanwezigheid. Mijn lichte en duistere kant kwamen nu samen en bezocht de locaties van de inloopmiddagen. Mijn ontdekkingsreis ging veranderen door dit besluit om dit te ondernemen om mijzelf te leren kennen waarom ik hier geboren ben op deze planeet aarde.

En zo kwamen mijn inzichten en wezen-ervaringen op mijn pad door de begeleiding van de geestelijke Leraren die mij regelmatig moesten aangeven dat ik nog teveel met mijn denkkap probeerde te begrijpen.

Totdat ik een stap opzij deed, en mijn wezenlijke de mogelijkheden laat bepalen in mijn dagelijkse aanwezigheid in alles wat ik onderneem.

O ja ik kwam in deze periode met velen personen in contact tijdens de lesmiddagen vanuit de Wereld van de Wijsheid te ontvangen en men vragen kon stellen aan de Leraar via deze volbewuste Dame die rechtstreeks in contact staat met de zeven Leraren vanuit de Wereld van de Wijsheid.nl

Leo Wobben
2019 Zutphen

<https://www.verhalen-droedels-inkleuren.nl/>

Welke Droedels maken jou vrolijk en ontspannen?

De afbeeldingen staan op zichzelf qua uitstraling en kleuren.

Als ik er weer opnieuw naar kijk, ervaar ik een willekeurige naam
of een onderwerp en een stukje tekst.

Presentaties

Droedels in opmars.

Leo

